

רגע לפני שהמארכת שלו באותו ערב, מחזיקת פטנט על גן ששולט בחלבון המונע דחיית כליה מושתלת, הורתה לכולם להיאסף מתחת לקורות האשוח המגולפות של הסלון שלה, ושלחה את הצעירה מהקמפיין החוצה לומר ללהקה להפסיק לעשר דקות כדי שחבר הסנט של מדינת אילינוי, אובמה, יוכל לנאום לפני שאר האורחים שכל אחד מהם תרם לפחות אלף דולר כדי להשתתף באירוע, נאום שבו ינסה להבטיח להם (לשווא ובטעות, כפי שיתברר) שהמועמד שלהם לנשיאות ארצות הברית לא יספוג מפלה מבישה בנובמבר, התעכב אובמה בפתח המוליך אל הפטיו המרוצף והאזין רגע ללהקה. הם ביצעו ברצינות מובהקת ובכוונה גדולה את גרסתם הכלית הלוהטת ל"הייר גראונד" של סטיבי וונדר.

חטיבת הקצב הורכבה מגבר קשיש בעל שער מאפיר בצווארון גולף לבן, שניחן ביציבות המטעה של מתופף אחיד ומדויק, אבל הרביץ חזק ובו בזמן ישב בלי תנועה כמו שממית על סלע. טיפוס מגודל בחליפה מזעזעת, צעיר יותר, ניגן בס דרך מגבר עץ ישן בגודל של תנור בישול. תכונותיו האקוסטיות של המגבר שיוו לבס-ליין צליל מפואר, דשן ובוזי, מתוק ושחור כמו מולסה. בצד עמד בחור לבן רזה כמו מקל עם פרצוף נחוש וסלסל כלפי מעלה קציפות גזיות מעל לבסיס הכבד-כבד של השיר, מהשירים החביבים ביותר על חבר הסנט של אילינוי. הוא התמהמה שם בפתח. המארכת התחילה להיות טיפ-טיפה עצבנית, ואובמה רקע ברגלו והניע את ראשו המסופר קצר.

"החברה האלה די פאנקיים", העיר, מפנה את דבריו אל אישה נמוכה, הרה במידה יוצאת דופן, בחולצת באולינג גברית, שעמדה מעבר לדלתות הפטיו הפתוחות, כהה, נאה, שערך עשוי כשושנת ים אמנותית מצודדת של רסטות קטנות. אצבעות ידה הימנית שרטטו תווי בס דמיוניים על כרסה. למשמע הערתו האישה ההרה הנהנה מבלי לפנות ולהסתכל בו – היה שם עציץ של קקטוס דמוי מנורה מפוארת שמאחורי קניה היא ניסתה להסתתר במעין פעולת ענישה. אובמה רץ בקיץ ההוא לסנט של ארצות הברית ובחודש שעבר נאם נאום נפלא בוועידה הדמוקרטית בבוסטון. כשפנתה בכל זאת להביט בו, עיניה נפערו רחב-רחב.

"חברים שלך?" שאל.

זה היה היקש הגיוני, לאור העובדה שבחולצת הבאולינג שלה, היא נבדלה בבירור מהנשים האחרות בקהל, מרביתן מגודנדרות בשמלות קוקטייל. היא הייתה גם אחת מהנשים הלא-לבנות המועטות להפליא בחדר. היא הנהנה שוב, ביתר נוקשות, לא עוד מלווה את נגינת הבס, מבטה מזדגג. מרגישה שמנה, הניח, מרושלת בלבושה, ולכודה מאחורי קקטוס בידי גבר שחור מפורסם בבית מפואר מלא אנשים לבנים. הוא לקח סיכון נוסף.

"האישה שלי על הבס?"

האישה ההרה לכסנה אליו מבט, מבט מוזר למדי, ונראה שהתאוששה מהתקף הביישנות הראשוני שלה. "טוב, זאת השאלה, בעצם", אמרה בחריפות שהפתיחה אותו, "לא?"

"סנטור?" אמרה המארכת, שנראתה נאה מאוד לבושה במשהו מהודר, מובנה ועתיר קפלים. "אם אתה מוכן? אני יכולה לבקש מהלהקה –
"תני להם לסיים את הקטע", אמר אובמה.

זיכרונו השלים את החלק הקולי, המילים שהצליחו איכשהו להיות חדורות תקווה ואפוקליפטיות בעת ובעונה אחת, בתואם מלא עם מצב הרוח הנוכחי מבחינה פוליטית, אם יש מישהו בקהל ששם לב לכך, דבר שלמען האמת, על פי המולת הפטפוט המתמדת והרצאת הטענות המשמימה בתוך הבית ומחוצה לו, הסנטור מאזור הבחירה ה-13 של אילינוי נטה לפקפק בו. הוא האזין עוד זמן מה.
"חבל שאף אחד לא רוקד", אמר.

"כנראה שזאת לא מסיבה מהסוג הזה", אמרה האישה ההרה.
"הן רק לעתים רחוקות כאלה", הודה אובמה. "לעתים רחוקות מדי. הנה, עכשיו הייתי מזמין אותך לרקוד, אבל אני לא חושב שאשתי תשמח אם יספרו לה שנצפיתי רוקד עם אחות משגעת במצבך".

"אני בעד הפילוסופיה הבסיסית של מה שאתה אומר", אמרה האישה ההרה, לוטשת עיניים בבסיס באופן שאישר, לשביעות רצונו של הסנטור, את השערותו מלפני כמה דקות. "זאת פילוסופיה שהייתי יכולה לתמוך בה. חבל שהיא לא יותר נפוצה".
הסנטור חש צורך לחייך. "האח מנגן עם כל הלב, צריך לומר", העיר. "רואים. המון לב".

הבסיס רץ באצבעותיו על שריגי הכלי מקצה לקצה כמו עיור שקורא משהו מסעיר בכתב ברייל. הסנטור נזכר שקלט כמה מילים במערכת הכריזה בתחילת הערב, שבהן נאמר שהלהקה מבקשת להקדיש את ההופעה שלה הערב למישהו שמת, ג'ונס שמו. הוא צפה באיש בחליפה הסגולה מנגן קדיש.
"זאת לא סתם חליפה", אמר אובמה. "צריך להיות גבר מסוג מיוחד להסתובב בחליפה כזאת".

"אתה יודע, הוא אפילו לא מודע לזה?" אמרה האישה ההרה. "הבנאדם לא מרגיש מבוכה, אפילו לא טיפת בושה, להסתובב עם הדבר הזה". מידה שווה בערך של בוז ושל הערצה בנימת דיבורה. "החוף שלו מתאים בצורה מושלמת לפנים. זה כאילו, אני לא יכולה אפילו להגיד לך. לא עקשן, זאת אומרת, כן, הוא מסוגל להיות עקשן כמו פרד, עקשן ומלא גאווה, אבל להסתובב כשהוא נראה ככה, זאת אומרת, בחליפה סגולה שאפילו רועה זונות היה חושב עליה פעמיים, ונעלי סאָדל... בנאדם צריך שיהיה לו –
"כבוד עצמי".

למשמע המילים הללו, נעצה בו האישה ההרה מבט. הבעה מוזרה חלפה על פניה כאילו, חשב, עוברת עליה כעת התכווצות.

"הוא רק עכשיו סבל אבדה", אמרה.

"ככה הבנת, משהו בקשר לאדם בשם ג'ונס".

"נכון, כן, הוא היה אמור להיות כאן, הוא ניגן באורגן. קוצ'יז ג'ונס".

"קוצ'יז ג'ונס. אוקיי".

אולי השם נקלט, עקבה רדודה שהוטבעה בחולות זיכרונו של הסנטור. אבל זו יכלה בה במידה להיות עקבה שהשאירו אלוין או פילי ג'ו.

"הוא היה אמור להיות כאן ולנגן. אבל כפי שקרה, הוא נפטר היום אחר הצהריים".

"צר לי כל כך לשמוע על כך".

"הוא היה כמו אבא לבעלי".

איכשהו, באופן בלתי מורגש, הלהקה זרמה לקאבר של "טֶרְסֶפֶאסֶר" של פֶּאד מֶדִיסֶין. "תודה שסיפרת לי", אמר אובמה. "את יודעת, יכולתי לשמוע את זה בנגינה שלו.

נימה של אָבל. אבל לא ידעתי מה זה".

"מר ג'ונס היה חדל אישים מסוג מיוחד במינו", אמרה ברכות. "מוזיקאי. הוא עשה,

אני חושבת שעשה, כל מיני תוכניות מפורטות להלוויה שלו, תזמורת צועדת, רכב

קבורה של 'קדילק". היא נענעה בראשה. "בשבועיים האחרונים, כשיכולנו לעסוק

בהכנות לקראת התינוק, ליהנות מהתקופה האחרונה שלנו לבד ביחד? בעלי העדיף

לבלות אותם במוסך, לתקן את המגבר הדינוזאורי המאובק הזה שמה. ועכשיו, כשנשאר

רק עוד חודש? הוא הולך להיות שקוע בכל השטות הזאת של הלוויה. במקום בדבר

שהוא צריך להתמקד בו".

"אבל את יודעת", אמר הסנטור, "אני, אני מבין את התסכול שלך. כולנו שמענו,

כולנו יודעים איך מוזיקאים יכולים להיות. אבל כשאני בנסיעות, רץ בבחירות, בבית,

ברחבי הארץ, יוצא לי לראות הרבה אנשים, לפגוש הרבה אנשים. אלה שיש להם מזל

הם אנשים כמו בעלך שם. אלה שמוצאים עבודה שיש לה משמעות בשבילם. עבודה

שהם באמת יכולים לתת בה את הלב, כל כמה שזה יכול להיראות טיפשי לאנשים

אחרים".

משאמר מילים אלו, אולי, חש הסנטור חשש מה, עווית בְּרֶאקסְטוֹן-הֵיקס קלה של

חרדה, ונוכח בתכלית שלשמה הוטס הנה אתמול, על סיפון ספינת האוויר הפרטית

של גיבסון גוד, ה"מיני ריפֶרטוֹן", כשגוד היה בדרכו לאיזה יריד מזכרות והסנטור תפס

אתו טרמפ.

"וזה מזכיר לי".

הוא פנה אל המארכת, שקוצר רוחה המובהק נבע פחות מאיזה לוח זמנים שנצמדה

אליו ויותר מהשתוקקותה האפשרית לדברים מרגיעים בעניין הבחירות הקרבות ובאות,

שהוא קיווה שיוכל לספק.

"טוב, רוֹבִין", אמר לה. "בואי נעשה את זה".

הוא לחץ את ידה של האישה ההרה, שנראתה פזורה דעת, שקועה בהרהורים, אפילו במידה מפתיעה, לאור מבוכתה המקורית, ולא עוד מעוניינת בכוכב העולה מאילינוי.

"אתה צודק", אמרה, ולמשך שנייה נבצר ממנו למצוא שוב את חוט השיחה שהיא

המשיכה בה. "אני בזבזתי את חיי".

"הו, אל תהיי כל כך קשה עם האח", אמר, מנסה רגע לפני פרדתם לשמור על נימה

קלילה.

"אני לא מתכוונת אליו", אמרה. "זאת אומרת, כן, בהחלט, אבל לא. אני מתכוונת

למה שאמרת על עבודה. על להשקיע את הלב והנשמה במשהו בעל משמעות. תודה

לך על כך".

היא לחצה את ידו בחגיגות תמוהה.

הלהקה הושתקה, האורחים נאספו, וברק אובמה שעט אל תוך הסלון, נינוח ומחייך.

הוא נעמד מול קיר גבוה בצבע חום-קינמון, תחת תצוגה של רֶטְבֶּלוֹס, ריבועים חבוטים

של פסולת פח ופלדה שנשמות תמימות במקסיקו ציירו עליהן, בפשטות טכנית כאובה

ונוגעת ללב, תמונות שתיארו את סבלותיהן והביעו במושגים בוטים את הכרת טובתן

לאם הקדושה של אלוהים או לשלל סֶנְטוֹס וסֶנְטוֹס על שנענו לתחינתן. לפחות לאדם

אחד בקהל הצופים נראה שהסנטור מרגיש את כובד משקלן של משאלות אלו על

כתפיו. הוא השתהה כמה שניות לפני שפתח בדבריו.

"הוא היה הדבר הכי קרוב לאבא שהיה לך", אמרה האישה ההרה לאיש בחליפה

הסגולה הגדולה, ממלאת את הדממה המתמשכת, לפחות לעומדים בקרבתה, בלחישתה

כבדת הראש, "ברור שאתה חייב לקבור אותו כראוי".